

níněném odkladu trestů, z nichž je mimo jiné patrné, že pro povolení odkladu byl pro soudy rozhodným vedle zachovalosti v první řadě mladistvý věk odsouzených osob. Solnař.

D E N Í K.

Svědectví obhájce. Před několika dny referoval jeden denní list o tiskovém procesu před kterýmsi krajským soudem. Zájem procesualistův jistě upoutala zpráva, že po nezdařeném jednání o smír byl zahájen výslech svědků výslechem obhájce jako svědka a že svědek po výslechu »ujímá se zase obhajoby«. Skoro jako reminiscence na známou Americkou tragedii Dreiserovu nebo snad částečná anticipace novodobých návrhů, aby bylo připuštěno svědectví obviněného? Zprávy denního tisku o soudních jednáních nebývají arci bohužel přesné a třeba jich proto používati s velikou opatrností. O přesnosti této zprávy třeba — přes zevrubnost referátu — pochybovati, neboť nelze uvěřiti, že by sborový soud neznal nebo nedbal § 40 tr. ř., který kategoricky vylučuje z hájení při hlavním přelíčení ty, kdož jsou k němu za svědky obesláni. Je samozřejmé, že nemůže hájiti ani ten, kdo sice nebyl za svědka obeslán, ale kdo byl teprve při hlavním přelíčení za svědka připuštěn, rozhodně je pak z dalšího hájení vyloučen ten, kdo byl v hlavním přelíčení jako svědek již vyslechnut. Aby si obviněný mohl zřídit nového obhájce, bylo by na místě hlavní přelíčení odročiti. Kdyby zmíněná zpráva se ukázala přece pravdivou, byl by tu další doklad, že soudy si zvykly přezíráti mnohá ustanovení formálního práva, zejména taková, jichž porušení nemá v zápětí zmatečnost. Stanovisko, které jistě nepodporuje ani ve veřejnosti úctu k právnímu řádu.
